

Preek van 24 maart 2019 **Steven Barberien**
TWEEDE KANS

‘Een tweede kans’, bijna iedereen verlangt er wel eens naar en ik denk dat de meeste mensen bereid zijn anderen die tweede kans te geven. We maken nu eenmaal fouten. Vergeving vragen én krijgen hoort bij het leven.

Maar als het nu gaat om Syriëstrijders die de meest gruwelijke zaken op hun geweten hebben en toch geen spijt betuigen...? Als hun terugkeer een zaak is van nationale veiligheid versus individuele rechten, dan is die tweede kans vragen en geven de aanleiding voor een grondig politiek debat.

Wat te doen met mensen die ernstig in de fout gingen? Maken we daar een groot kruis over, zo van ‘over en uit? Vergeten we hen gewoon? Laten we ‘hen stikken in hun lot’?

Of maken we met een vergevend gebaar een kruis over hun daden en nemen we hen weer op in ons midden? Een moeilijke vraag, waarop ik niet direct durf te antwoorden; er zijn in dezen geen simpele oplossingen...

Jezus stelt wel de bijkomende vraag of het kwaad dat mensen treft, een gevolg is van hun zonde en schuld... Hij wijst erop dat veel, zo niet alle mensen, schuld dragen voor wat er fout loopt in de wereld. Het is een collectieve schuld, waarvoor iedereen medeverantwoordelijk is. Dat doet ons wat steigeren. We hebben ons helemaal niet aangesloten bij criminele, extremistische oorlogsstokers...

Maar, als ik de link mag leggen...

Wie van ons voelde zich medeverantwoordelijk voor het klimaat of de vervuiling voordat talrijke acties op straat ons daarvan bewust maakten? Durven wij te zeggen dat wij geen schuld hebben aan wat paus Franciscus noemt een zonde tegen het milieu?

En geldt dit principe dan ook niet voor veel andere - vaak bloedige - conflicten in de wereld? Onze consumptiedrang en ongebreidelde zucht naar luxe is wel degelijk de oorsprong van veel menselijk leed. Denk maar aan kinderarbeid in de lithiummijnen van Afrika voor onze smartphones en batterijen van elektrische wagens...

We zijn schuldig, al staan we op door God geheiligde grond... Maar als we ons bekeren, ons afkeren van het kwaad in al zijn vormen, dan is er een tweede kans..., een derde zelfs en zijn er wellicht onnoemelijk veel kansen om beter en anders te handelen. God is constant bezig de grond van ons bestaan om te spitten en vruchtbaarder te maken, maar je moet Hem daarvoor wel toestemming geven. God moet toegang krijgen tot jouw levenstuin. De omheining, de muren van jouw hof, die je om jezelf hebt opgetrokken, moet je eerst verwijderen vanuit het besef dat je inderdaad schuld draagt, dat je behoefte hebt aan vergeving...

Dan alleen kan je de liefde ervaren die God geeft.

Een liefde die vurig is maar niet verteert...

Een liefde die nieuwe kansen geeft.